

Daniels bok – nummer etthundrasjuttiofyra

Profetiska insikter och gudomliga uppenbarelsen: förståelsen av Daniels syn och dess implikationer för den yttersta tiden

Jeff Pippenger

2024-04-04

När vi nu behandlar det tredje ombudskriget, som framställs i verserna tretton till femton, vill vi påminna oss om vad som har lett fram till dessa verser. I kapitel tio mottar Daniel sin sista syn, och därigenom identifieras han som en som förstår både de inre och de yttre profetiska synerna. Det hebreiska ordet ”dabar”, som betyder ”ord”, översätts med ”sak”. I kapitel nio, när Gabriel kom för att ge Daniel förståelse av synen om de två tusen tre hundra dagarna, översattes det hebreiska ordet ”dabar” med ”angelägenhet”.

Ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, flygande med hast och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, jag har nu gått ut för att ge dig insikt och förstånd. Vid början av dina åkallelser gick ordet ut, och jag har kommit för att förkunna det för dig; ty du är högt älskad. Förstå därför saken och ge akt på synen. Daniel 9:21–23.

När Gabriel sade till Daniel att ”förstå ordet och ge akt på synen”, översattes det hebreiska ordet ”biyn” både med ”förstå” och även med ”ge akt på”. Ordet betyder att mentalt åtskilja. Gabriel underrättade Daniel om att göra en mental åtskillnad mellan ”dabar”, översatt med ”ordet”, och ”mareh”, översatt med ”synen”. För att förstå den uttydning som Gabriel gav Daniel angående profetian om tvåtusen trehundra år skulle Daniel inse skillnaden mellan den profetiska syn som framställs som ”ordet” och den profetiska ”mareh”-synen. ”Ordet”, vilket är ”dabar”, med betydelsen ord, representerar den yttre profetiska linjen, och ”mareh”-synen representerar den inre profetiska linjen.

I Daniels tionde kapitel är den första sanning som uppenbaras för den som studerar profetiorna, att Daniel representerar Guds folk i de sista dagarna, vilka förstår både de inre och de yttre profetiska linjerna.

I den persiske konungen Koreshs tredje regeringsår blev ett budskap uppenbart för Daniel, som kallades Beltesassar; och budskapet var sant, men den fastställda tiden var lång; och han förstod budskapet och hade insikt i synen. Daniel 10:1.

”Saken” är det hebreiska ordet ”dabar”, och ”synen” är ”mareh”-synen. Som profet representerar Daniel Guds folk i den sista tiden, vars fullkomliga uppfyllelse är de etthundrafyrtiofyra tusen. Kyros tredje regeringsår placerar Daniel i den reformlinje som började vid ändens tid år 1989. I ”de dagarna”, vilka representerar historien från 1989 fram till den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, sörjde Daniel i tre veckor. I de etthundrafyrtiofyra tusens reformlinje markerar sorgeperioden de tre och en halv dagarna då de två vittnena i Uppenbarelsebokens elfte kapitel ligger döda på gatan. Gatan i den stora staden Sodom och Egypten, där också vår Herre blev

korsfäst, är också Hesekiels dal med de döda, torra benen.

I det tionde kapitlet förvandlas Daniel till Kristi avbild och berörs tre gånger innan Gabriel uttolkar den syn som Daniel såg. Synen åstadkom en åtskillnad mellan två klasser av tillbedjare. Det eviga evangeliet frambringar alltid två klasser av tillbedjare. Daniel representerade den klass av tillbedjare som framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen, i kontrast till den klass som flydde i fruktan undan synen.

Före kapitel tio kom Gabriel tre gånger till Daniel för att uttolka en syn. Han uttolkade synerna i kapitel sju och åtta, vilka framställde rikena i Bibelns profetior både i deras politiska manifestation (kapitel sju) och i deras religiösa manifestation (kapitel åtta). Därefter uttolkade Gabriel i kapitel nio den tvåtusentrehundraåriga profetian. I kapitel tio kommer Gabriel för att fullborda den uttolkning som lämnades ofullständig i kapitel nio och för att ge Daniel uttolkningen av den syn som frambringade de två klasserna av tillbedjare. Gabriel ger först Daniel en allmän översikt över synen i vers fjorton.

Nu har jag kommit för att låta dig förstå vad som skall vederfaras ditt folk i de yttersta dagarna; ty synen avser ännu många dagar. Daniel 10:14.

Synen av Kristus, som frambringade två klasser av tillbedjare, representerar det som skall vederfaras Guds folk i de sista dagarna. Tolkningen av kapitel sju och åtta var en tolkning av den historia som framställdes genom uppkomsten och fallet av rikena i Bibelns profetia, såsom den åskådliggörs genom rovdjur respektive helgedomens djur. Tolkningen av kapitel nio var en detaljerad genomgång av de olika profetiska tidsperioder som representeras inom profetian om tvåtusentrehundra år. På något sätt representerade synen av den förhärligade Kristus i kapitel tio det som skall vederfaras Guds folk i de sista dagarna. Innan Gabriel börjar med den detaljerade framställningen av historien, som är tolkningen av synen av den förhärligade Kristus, påminner han Daniel om att han redan har sagt honom vad tolkningen representerar.

Då sade han: Vet du varför jag har kommit till dig? Och nu skall jag vända tillbaka för att kämpa mot fursten över Persien; och när jag har dragit bort, se, då skall fursten över Grekland komma. Daniel 10:20.

Gabriel påminner Daniel om att han i vers fjorton hade sagt till Daniel att han hade kommit för att ge Daniel insikt om vad som skall vederfaras Guds folk i de sista dagarna, och han förväntade sig att Daniel skulle sätta den följande framställningen av den profetiska historien i det sammanhanget. Daniel hade sökt en särskild förståelse från den första dag då han började sörja.

Då sade han till mig: Frukta inte, Daniel, ty från den första dagen då du vände ditt hjärta till att förstå och ödmjuka dig inför din Gud, blev dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull. Men fursten över Persiens rike stod mig emot i tjugo dagar; men se, Mikael, en av de främsta furstarna, kom för att hjälpa mig, och jag blev kvar där hos Persiens kungar. Daniel 10:12, 13.

Efter Daniels tre veckor av sorg såg han synen av Kristus, vilken profetiskt överensstämde med den syn av Kristus som Johannes på Patmos hade bevittnat.

Ingen mindre person än Guds Son visade sig för Daniel. Denna beskrivning liknar den som Johannes gav när Kristus uppenbarades för honom på ön Patmos. Vår Herre kommer nu tillsammans med en annan himmelsk budbärare för att undervisa Daniel om vad som skulle ske i de sista dagarna. Denna kunskap gavs åt Daniel och nedtecknades genom inspiration för oss, över vilka världens ändar har kommit.

”De stora sanningar som har uppenbarats av världens Återlösare är till för dem som söker sanningen såsom efter dolda skatter. Daniel var en åldrig man. Hans liv hade förflutit mitt bland en hednisk hovmiljös lockelser, och hans sinne var betungat av angelägenheterna i ett stort imperium; ändå vänder han sig bort från allt detta för att ödmjuka sin själ inför Gud och söka kunskap om den Högstes avsikter. Och som svar på hans böner meddelades ljus från de himmelska salarna för dem som skulle leva i de yttersta dagarna. Med vilken iver bör vi då inte söka Gud, så att han må öppna vårt förstånd att fatta de sanningar som har förts till oss från himlen.

”Och jag, Daniel, såg ensam synen; männen som var med mig såg den inte, men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig... Och ingen kraft blev kvar i mig; min fågring förvandlades hos mig till förgängelse, och jag behöll ingen kraft.” Sådan kommer erfarenheten att vara för var och en som verkligen är helgad. Ju klarare deras uppfattning är om Kristi storhet, härlighet och fullkomlighet, desto livligare kommer de att se sin egen svaghet och ofullkomlighet. De kommer inte att ha någon benägenhet att göra anspråk på en syndfri karaktär; det som har tett sig rätt och tilltalande hos dem själva kommer, i kontrast till Kristi renhet och härlighet, att framstå endast som ovärdigt och förgängligt. Det är när människor är skilda från Gud, när de har mycket otydliga föreställningar om Kristus, som de säger: ”Jag är syndfri; jag är helgad.”

”Gabriel visade sig därefter för profeten och talade så till honom: ’O Daniel, du högt älskade man, förstå de ord som jag talar till dig, och stå upprätt; ty till dig är jag nu sänd.’ Och när han hade talat detta ord till mig, stod jag darrande. Då sade han till mig: ’Frukta inte, Daniel; ty från den första dag då du vände ditt hjärta till att förstå och till att ödmjuka dig inför din Gud, blev dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull.’”

”Vilken stor ära visades inte Daniel av himlens Majestät! Han tröstar sin darrande tjänare och försäkrar honom att hans bön blev hörd i himlen, och att ängeln Gabriel som svar på denna innerliga böneskrift sändes för att påverka den persiske kungens hjärta. Monarken hade under de tre veckor då Daniel fastade och bad stått emot intrycken från Guds Ande, men himlens Furste, ärkeängeln Mikael, sändes för att vända den motspänstige kungens hjärta så att han skulle vidta någon bestämd åtgärd för att besvara Daniels bön.

”Och när han talade sådana ord till mig, vände jag mitt ansikte mot marken, och jag blev stum. Och se, en som liknade människors söner rörde vid mina läppar Och sade: O du högt älskade man, frukta inte; frid vare med dig; var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag stärkt och sade: Min herre må tala, ty du har styrkt mig.” Så stor var den gudomliga härlighet som uppenbarades för Daniel att han inte kunde uthärda synen. Då dolde himlens budbärare glansen av sin närvaro och visade sig för profeten som ”en som liknade människors söner”. Genom sin gudomliga kraft styrkte han denne man av redbarhet och tro, så

att han kunde höra det budskap som sänts till honom från Gud.

”Daniel var en hängiven tjänare åt den Högste. Hans långa liv var fyllt av ädla tjänstegärningar för sin Mästare. Hans karaktärs renhet och hans orubbliga trohet överträffas endast av hans hjärtas ödmjukhet och hans ånger inför Gud. Vi upprepar: Daniels liv är en inspirerad illustration av sann helgelse.” Review and Herald, 8 februari 1881.

Daniels erfarenhet i kapitel tio representerar Guds folk i de sista dagarna, vilka liksom Daniel och Johannes förstår Jesu Kristi uppenbarelse. Nyckeln till att placera Daniel i den profetiska historia där hans erfarenhet är belägen grundar sig på det faktum att han var i sorg, och att Mikael sändes vid slutet av de tjugoen dagarna. I den första versen nedtecknar Daniel att han hade förståelse av både de inre och de yttre synerna i profetian. Före de tjugoen dagarna hade Daniel en ofullständig förståelse av de två synerna, men genom Gabriels uttydning fattar Daniel fullt ut ”saken” och ”synen” som skilda uppenbarelser.

”När tiden närmade sig slutet på de sjuttio årens fångenskap, blev Daniels sinne djupt upptaget av Jeremias profetior. Han såg att tiden var inne då Gud åter skulle sätta sitt utvalda folk på prov; och med fasta, förödmjukelse och bön åkallade han himmelens Gud för Israels skull med dessa ord: ’O Herre, du store och fruktansvärde Gud, som håller förbundet och visar barmhärtighet mot dem som älskar honom och mot dem som håller hans bud’; vi har syndat och gjort oss skyldiga till missgärning och handlat ogudaktigt och gjort uppror, ja, genom att avvika från dina bud och dina domar; inte heller har vi lyssnat till dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra kungar, våra furstar och våra fäder och till allt folket i landet.’

Lägg märke till dessa ord. Daniel förkunnar inte sin egen trohet inför Herren. I stället för att göra anspråk på att vara ren och helig identifierar han sig med de verkligt syndiga i Israel. Den vishet som Gud meddelade honom stod den här världens visa mäns vishet så långt överlägsen som ljuset från solen, där den skiner på himlen vid middagstid, är klarare än den svagaste stjärna. Men begrunda den bön som utgår från denne av himlen så högt gynnade mans läppar. Med djup förödmjukelse, med tårar och med hjärtats sönderrivande vädjar han för sig själv och för sitt folk. Han blottar sin själ inför Gud, bekänner sin egen uselhet och erkänner Herrens storhet och majestät.

”Vilken innerlighet och glöd utmärker hans bönfallanden! Han kommer Gud allt närmare. Trons hand sträcks uppåt för att gripa den Högstes aldrig svikande löften. Hans själ kämpar i ångest. Och han har beviset för att hans bön är hörd. Han känner att segern är hans. Om vi som folk ville be såsom Daniel bad och kämpa såsom han kämpade, i det att vi ödmjukade våra själar inför Gud, skulle vi erfara lika tydliga svar på våra böner som de som gavs Daniel. Hör hur han framlägger sin sak inför himlens domstol:

”O min Gud, böj ditt öra och hör; öppna dina ögon och se vår ödeläggelse och staden som är uppkallad efter ditt namn; ty vi bär inte fram våra böner inför dig på grund av vår rättfärdighet, utan på grund av din stora barmhärtighet. O Herre, hör; O Herre, förlåt; O Herre, ge akt och handla; dröj inte, för din egen skull, o min Gud; ty din stad och ditt folk är uppkallade efter ditt namn. Och medan jag ännu talade och bad och bekände min synd och mitt folks synd, ... kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, flygande med hast och rörde vid mig vid

tiden för aftonoffret.”

”Medan Daniels bön stiger upp, kommer ängeln Gabriel hastigt ned från de himmelska gårdarna för att säga honom att hans böner är hörda och besvarade. Denne mäktige ängel har fått uppdraget att ge honom skicklighet och förstånd — att öppna framtida tidsåldrars hemligheter för honom. Så blev Daniel, medan han uppriktigt sökte att känna och förstå sanningen, förd in i gemenskap med himlens utsände budbärare.

”Guds mannen bad inte om ett rus av lyckokänsla, utan om kunskap om den gudomliga viljan. Och han önskade denna kunskap inte endast för sin egen skull, utan för sitt folk. Hans stora börda gällde Israel, som inte, i ordets strängaste bemärkelse, höll Guds lag. Han erkänner att alla deras olyckor har kommit över dem till följd av deras överträdelser av den heliga lagen. Han säger: ’Vi har syndat, vi har handlat ogudaktigt.... Därför att Jerusalem och ditt folk för våra synders skull och för våra fäders missgärningars skull har blivit till smälek för alla som bor omkring oss.’ De hade förlorat sin särskilda, heliga karaktär som Guds utvalda folk. ’Så hör nu, vår Gud, din tjänares bön och hans åkallan, och låt ditt ansikte lysa över din helgedom, som ligger öde.’ Daniels hjärta vänds med intensiv längtan till Guds ödelagda helgedom. Han vet att dess välstånd kan återupprättas endast när Israel omvänder sig från sina överträdelser av Guds lag och blir ödmjukt, troget och lydigt.

Som svar på hans bön erhöll Daniel inte endast det ljus och den sanning som han och hans folk bäst behövde, utan också en syn av framtidens stora händelser, ända fram till världens Återlösares ankomst. De som gör anspråk på att vara helgade, medan de inte har någon önskan att rannsaka Skrifterna eller att kämpa med Gud i bön för en klarare förståelse av Bibelns sanning, vet inte vad sann helgelse är.

”Alla som i hjärtat tror på Guds ord skall hungra och törsta efter kunskap om hans vilja. Gud är sanningens upphovsman. Han upplyser det förmörkade förståndet och ger det mänskliga sinnet kraft att fatta och förstå de sanningar som han har uppenbarat.

”Daniel talade med Gud. Himlen öppnades för honom. Men de höga hedersbetygelser som tilldelades honom var frukten av förödmjukelse och allvarligt sökande. Han tänkte inte, såsom många gör i vår tid, att det inte spelar någon roll vad vi tror, bara vi är uppriktiga och älskar Jesus. Sann kärlek till Jesus leder till den mest noggranna och allvarliga undersökning av vad som är sanning. Kristus bad att hans lärjungar skulle helgas genom sanningen. Den som är alltför lättjefull för att med ängsligt och bedjande sinne söka efter sanningen, kommer att lämnas åt att ta emot villfarelser som skall visa sig bli hans själs undergång.

”Vid tiden för Gabriels besök kunde profeten Daniel inte ta emot vidare undervisning; men några år senare, i sin önskan att få veta mer om ämnena som ännu inte fullt hade förklarats, begav han sig åter till att söka ljus och vishet från Gud. ”På den tiden gick jag, Daniel, sörjande i tre hela veckor. Jag åt inget läckerhetsbröd, kött och vin kom inte i min mun, och jag smorde mig inte alls.... Sedan lyfte jag mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linnekläder, om vars höfter ett bälte av Ufas guld var bundet. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte som en blixts sken, hans ögon som eldslågor, hans armar och fötter liknade glänsande koppar, och ljudet av hans ord var som dånet av en stor folkhop.”

”Ingen mindre än Guds Son visade sig för Daniel. Denna beskrivning liknar den som gavs av Johannes när Kristus uppenbarades för honom på ön Patmos. Vår Herre kommer nu med en annan himmelsk budbärare för att undervisa Daniel om vad som skulle äga rum i de yttersta dagarna. Denna kunskap gavs åt Daniel och nedtecknades genom inspiration för oss, över vilka världens ändar har kommit.” Review and Herald, 8 februari 1881.

Den tolkning som Gabriel, ”himlens utsände budbärare”, förmedlade till Daniel var fullbordandet av den tolkning som han hade börjat ge Daniel i kapitel nio. Metoden ”rad på rad” kräver att vi sammanför tolkningen och de tillhörande omständigheterna i både kapitel nio och tio för att rätt dela den profetiska framställningen. Det är i denna tolkning som synerna vid floderna Ulai och Hiddekel förenas.

Daniel hade förstått genom Jeremias och Moses böcker att Guds folks befrielse var nära förestående. Därigenom representerar Daniel Guds folk i de yttersta dagarna, som förstår att Guds folks slutliga befrielse är nära förestående. Detta folk i de yttersta dagarna kommer att inse att de har blivit andligen kringspridda, vilket framställs genom Daniel, som hade blivit kringspridd till sjuttioårsfångenskapens slaveri i Babylon. De kommer då att förstå att de, liksom Daniel, måste ge uttryck åt den gensvarshandling på sitt kringspridda tillstånd som överensstämmer med det botemedel som framställs genom de ”sju tiderna” i tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel.

När den erfarenhet av ödmjukhet som representeras av Daniel, och som krävs genom den bot som framläggs i Tredje Moseboken tjugosex, blir uppenbarad i de sista dagarna, kommer Guds folk i den sista tiden att ha sört under en bestämd tidsperiod. Den tidsperioden avslutas när ärkeängeln Mikael stiger ned.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Och ni skall förgås bland hednafolken, och era fienders land skall uppsluka er. Och de av er som blir kvar skall försmäktas i sin missgärning i era fienders länder; också i sina fäders missgärningar skall de försmäktas tillsammans med dem. Men om de bekänner sin missgärning och sina fäders missgärning, med det trolöshetsbrott varmed de handlade trolöst mot mig, och även att de vandrade mig emot, och att också jag vandrade dem emot och förde dem in i deras fienders land, om då deras oomskurna hjärtan ödmjukas och de då tar straffet för sin missgärning på sig, då skall jag tänka på mitt förbund med Jakob, och också på mitt förbund med Isak, och också på mitt förbund med Abraham skall jag tänka; och jag skall tänka på landet. Men landet skall överges av dem och få njuta sina sabbater, medan det ligger öde utan dem; och de skall ta straffet för sin missgärning på sig, därför, ja därför att de föraktade mina domar och därför att deras själ avskydde mina stadgar. Men trots allt detta, när de är i sina fienders land, skall jag inte förkasta dem och inte avsky dem så att jag förgör dem fullständigt och bryter mitt förbund med dem; ty jag är Herren deras Gud. Men för deras skull skall jag tänka på förbundet med deras förfäder, som jag förde ut ur Egyptens land inför hednafolkens ögon, för att jag skulle vara deras Gud: Jag är Herren. Tredje Moseboken 26:38–45.